

POSTANOWIENIE

Dnia 27 stycznia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Frańczak

w sprawie z powództwa J. J.
przeciwko Szkole Podstawowej Nr (...) im. (...) w S.
o przywrócenie do pracy, wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 27 stycznia 2022 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego w P.
z dnia 23 lipca 2020 r., sygn. akt VIII Pa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 240 zł
(dwieście czterdzieści) tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 23 lipca 2020 r. Sąd Okręgowy w P. oddalił apelację powódki J. J. oraz strony pozwanej Szkoły Podstawowej Nr (...) im. (...) w S. od wyroku Sądu Rejonowego w P. z dnia 5 kwietnia 2018 r., którym przywrócono powódkę do pracy w pozwanej Szkole na poprzednich warunkach, zasądzone od pozwanej na rzecz powódki kwotę 4.084,01 zł tytułem wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy pod warunkiem podjęcia pracy i oddalono powództwo w pozostałym zakresie.

W sprawie tej ustalono, że powódka była zatrudniona w pozwanej Szkole na stanowisku nauczyciela w pełnym wymiarze czasu pracy. W lipcu 2004 r. uzyskała

ona stopień nauczyciela mianowanego, a od dnia 17 sierpnia 2009 r. posiada stopień nauczyciela dyplomowanego. Pismem z dnia 3 września 2013 r. pozwana powiadomiła powódkę, że na wniosek Wielkopolskiego Kuratora Oświaty w P. na podstawie art. 6a ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. - Karta Nauczyciela (jednolity tekst: Dz.U. z 2021 r., poz.1762; dalej: Karta Nauczyciela) zostanie dokonana ocena jej pracy. Powódka otrzymała ocenę negatywną, od której odwołała się, ale zespół oceniający podtrzymał ocenę jej pracy. Pismem z dnia 27 marca 2014 r. pozwana na podstawie art. 23 ust. 1 pkt 5 Karty Nauczyciela rozwiązała z powódką stosunek pracy z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia, który upłynął w dniu 30 czerwca 2014 r., wskazując jako przyczynę uzyskanie negatywnej oceny pracy dokonanej w trybie i na zasadach określonych w art. 6a Karty Nauczyciela.

Powódka pełniła funkcję Prezesa Ogniska nr (...) ZNP działającego w pozwanej Szkole oraz była członkiem Zarządu Oddziału ZNP w S., który nie wyraził zgody na rozwiązanie z nią stosunku pracy. Sądy *meriti* opierając się na zgromadzonych w sprawie dowodach nie stwierdziły podstaw do negatywnej oceny pracy powódki. Chociaż jej praca w okresie objętym oceną nie była bez zarzutu, to stwierdzone uchybienia nie uprawniały do negatywnej oceny. Tym samym brak było przesłanek do rozwiązania z powódką umowy o pracę na podstawie art. 23 ust. 1 pkt 5 i ust. 2 pkt 5 Karty Nauczyciela. Za niezasadne uznane zostało powództwo w zakresie zasądzenia wynagrodzenia za cały okres pozostawania bez pracy oraz w kwotach, które przysługiwałyby powódce w dacie wyrokowania. W ocenie Sądu Okręgowego pracodawca nie musiał uzyskiwać zgody na rozwiązanie stosunku pracy z powódką, a wyłącznie naruszenie art. 32 ustawy z dnia 23 maja 1991 r. o związkach zawodowych (jednolity tekst: Dz.U. 2019 r., poz. 263 ze zm.) umożliwia pracownikowi domaganie się wynagrodzenia za cały okres pozostawania bez pracy. Ochrona związkowa nie dotyczy przypadków, gdy z mocy przepisów szczególnych następuje skutek w postaci ustania stosunku pracy, niezależnie od woli pracodawcy, a jedynie po spełnieniu określonych przesłanek, z którymi przepisy szczególne powyższy skutek prawny łączą. Z kolei wynagrodzenie, którego zasądzenia domagała się powódka, zostało obliczone prawidłowo, zgodnie z zasadami przewidzianymi w rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z

dnia 29 maja 1996 r. w sprawie sposobu ustalania wynagrodzenia w okresie niewykonywania pracy oraz wynagrodzenia stanowiącego podstawę obliczania odszkodowań, odpraw, dodatków wyrównawczych do wynagrodzenia oraz innych należności przewidzianych w Kodeksie pracy (Dz.U. Nr 62, poz. 289 ze zm., dalej jako rozporządzenie z dnia 29 maja 1996 r.).

Powódka wniosła skargę kasacyjną od powyższego wyroku Sądu Okręgowego, zaskarżając wyrok w części oddalającej jej apelację oraz co do orzeczenia znoszącego wzajemnie koszty zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym, wnosząc o uchylenie wyroku w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu oraz o zasądzenie od pozwanej na jej rzecz zwrotu kosztów dotychczasowego postępowania oraz postępowania kasacyjnego.

Powódka zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi naruszenie przepisów prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie, to jest: 1) art. 32 ustawy o związkach zawodowych w związku z art. 23 ust. 1 pkt 5 i art. 6a Karty Nauczyciela, przez pominięcie jego dyspozycji w toku orzekania i wydanie wyroku z pominięciem przynależności skarżącej do organizacji związkowej oraz pełnienia w niej funkcji rzutuującej na jej ochronę przed zwolnieniem - rozwiązaniem umowy o pracę wbrew stanowisku organizacji związkowej oraz nieprzyznaniem jej wynagrodzenia za cały czas pozostawania bez pracy; 2) art. 47 k.p. w związku z § 1 pkt 1 rozporządzenia z dnia 29 maja 1996 r. i § 14-19 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 8 stycznia 1997 r. w sprawie szczegółowych zasad udzielania urlopu wypoczynkowego, ustalania i wypłacania wynagrodzenia za czas urlopu oraz ekwiwalentu pieniężnego za urlop (Dz.U. Nr 2, poz. 14 ze zm.), przez zasądzenie wynagrodzenia należnego skarżącej w wysokości obowiązującej w dacie rozwiązania z nią stosunku pracy (28 marca 2014 r.), a nie w dacie orzekania (5 kwietnia 2018 r.), mimo że zadaniem sądu przy wyrokowaniu było uwzględnienie wszelkich prawnie dopuszczalnych zmian poziomu zarobków, które nastąpiłyby, gdyby pracownik pozostawał w stosunku pracy i uwzględnienie ich w wysokości należnej w miesiącu nabycia do nich prawa, tj. w miesiącu wydania wyroku – kwietniu 2018 r.; 3) art. 386 § 4 k.p.c., przez nierozpoznanie zarzutu zawartego w

piśmie procesowym z dnia 21 czerwca 2016 r. dotyczącego nieważnego powierzenia M. J. stanowiska dyrektora pozwanej Szkoły.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca powołała się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów oraz oczywistą zasadność skargi. Wskazano, że wyjaśnienia wymagają następujące zagadnienia prawne: 1) czy ochrona przewidziana w art. 32 ustawy o związkach zawodowych obejmuje także nauczyciela, z którym pracodawca rozwiązał umowę o pracę na podstawie art. 23 ust. 1 pkt 5 Karta Nauczyciela w związku z art. 6a Karta Nauczyciela i należy mu się wynagrodzenie za cały czas pozostawania bez pracy? 2) czy pracownik - nauczyciel mianowany, z którym rozwiązano umowę o pracę *ex lege* na podstawie art. 23 ust. 1 pkt 5 Karta Nauczyciela i ze względu na negatywną ocenę jego pracy, w razie ustalenia w toku postępowania sądowego niezasadności negatywnej oceny jego pracy i w konsekwencji bezzasadność, rozwiązania z nim umowy o pracę - korzysta z ochrony przewidzianej w art. 32 ustawy o związkach zawodowych i należy mu się wynagrodzenie za cały czas pozostawania bez pracy? W ocenie skarżącej istnieje również potrzeba wykładni art. 32 ustawy o związkach zawodowych w związku z art. 23 ust. 1 pkt 5 Karty Nauczyciela w związku z art. 6a Karty Nauczyciela. Oczywista zasadność skargi kasacyjnej wynika natomiast z naruszenia przepisów postępowania wskazanych w podstawach skargi, przez przyjęcie przez Sąd drugiej instancji jako własnych ustaleń faktycznych Sądu Rejonowego, który: (-) odmówił ustalenia rzeczywistych zarobków jakie uzyskiwałaby skarżąca u pozwanej w dacie wyrokowania i wydał wyrok opierając się na wysokości jej wynagrodzenia z daty rozwiązania umowy o pracę; (-) nie rozpoznał zarzutu zawartego w piśmie procesowym z dnia 21 czerwca 2016 r., dotyczącego nieważnego powierzenia M. J. stanowiska dyrektora, mającego decydujące znaczenie dla formalnoprawnej ważności i skuteczności samego procesu oceny merytorycznej pracy skarżącej.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwana wniosła o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania i zasądzenie na jej rzecz zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4).

Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek, gdyż tylko wówczas może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o jakich stanowi art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Wniosek o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej został oparty na trzech spośród wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. przesłankach, tj. występowaniu w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), potrzebie wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) oraz oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.).

Dla przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w związku z występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego konieczne jest przedstawienie problemu o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygniętego w dotychczasowym orzecznictwie i wymagającego pogłębionej wykładni. Zagadnieniem prawnym jest bowiem zagadnienie, które wiąże się z określonymi przepisami prawa materialnego lub procesowego, których wyjaśnienie ma nie tylko znaczenie dla rozstrzygnięcia konkretnej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Wskazanie na zagadnienie prawne uzasadniające wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić przez jego sformułowanie jako problemu prawnego wymagającego rozstrzygnięcia, określenie przepisów prawa, w związku z którymi powstało i wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do rozważenia, czy przedstawione

zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne” (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11; z dnia 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004 nr 9, poz. 158; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, poz. 51; z dnia 10 stycznia 2012 r., I UK 305/11, LEX nr 1215784; z dnia 23 marca 2012 r., II PK 284/11, LEX nr 1214575; z dnia 10 września 2014 r., I CSK 729/13, LEX nr 1532950; z dnia 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, LEX nr 1622307; z dnia 14 kwietnia 2015 r., II PK 217/14, LEX nr 678073; z dnia 28 października 2015 r., I PK 17/15, LEX nr 2021940; z dnia 14 stycznia 2016 r., II CSK 382/15, LEX nr 2090999). Ponadto, istotnym zagadnieniem prawnym w rozmieleniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego rozstrzygnięcie może przyczynić się do rozwoju prawa. W konsekwencji nie można uznać, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), jeśli Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii przedstawianej w skardze i wyraził swój pogląd we wcześniejszych orzeczeniach, a nie zachodzą żadne okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468; z dnia 19 stycznia 2012 r., I UK 328/11, LEX nr 1215423; z dnia 19 marca 2012 r., II PK 294/11, LEX nr 1214578; z dnia 10 kwietnia 2018 r., I CSK 733/17, LEX nr 2495968; z dnia 10 kwietnia 2018 r., II PK 143/17, LEX nr 2525398; z dnia 19 kwietnia 2018 r., I CSK 709/17, LEX nr 2486162; z dnia 23 maja 2018 r., I CSK 33/18, LEX nr 2508114).

Z kolei oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na twierdzeniu o istnieniu potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 23 maja 2018 r., I CSK 31/18, LEX nr 2508113; z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, LEX nr 424365). Powołanie się na tę przyczynę kasacyjną zakłada więc nie tylko

wskazanie przepisu prawa i stwierdzenie, że - w ocenie skarżącego - wywołuje on wątpliwości. Konieczne jest również wykazanie, że wątpliwości te mają rzeczywisty i poważny charakter, wyjaśnienie na czym one polegają, ich uzasadnienie, a także wskazanie rozbieżnych wariantów interpretacyjnych, z odwołaniem się do dotychczasowych poglądów orzecznictwa i dostępnego piśmiennictwa (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2018 r., IV CSK 571/17, LEX nr 2497706), a w szczególności przytoczenie i poddanie analizie rozbieżnych orzeczeń sądów w celu wykazania, że rozbieżności te mają swoje źródło w różnej wykładni przepisu, bądź też przedstawienia argumentów wskazujących, że wykładnia przeprowadzona przez sąd drugiej instancji sprzeczna jest z jednolitym stanowiskiem doktryny lub orzecznictwa Sądu Najwyższego (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 kwietnia 2018 r., III UK 123/17, LEX nr 2496319).

Odwołanie się do przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga natomiast nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, iż przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że skarżący musi wskazać, w czym - w jego ocenie - wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest uzasadniona w sposób oczywisty. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Skarżący powinien więc w wywodzie prawnym wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającą na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006 nr 4 poz. 75; z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z dnia 9 marca 2012 r., I UK 370/11, LEX nr 1215126; z dnia 1 stycznia 2012 r., I PK 104/11, LEX nr 1215774). Ponadto przez oczywistą zasadność skargi kasacyjnej rozumie się sytuację, w której zaskarżone orzeczenie sądu drugiej instancji w sposób ewidentny narusza konkretne przepisy prawa. Zatem we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, jak i w jego uzasadnieniu, niezbędne jest powołanie konkretnych przepisów prawa, z którymi wyrok sądu drugiej instancji jest w oczywisty sposób sprzeczny (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia

30 listopada 2012 r., I UK 414/12, LEX nr 1675171). Jednak o tym, że skarga jest oczywiście uzasadniona nie może decydować argumentacja zawarta w uzasadnieniu jej podstaw (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2008 r., II PK 347/07, LEX nr 465860). Z tego względu przyjmuje się, że nie spełnia tych wymagań odwołanie się do podstaw kasacyjnych i opatrzenie zawartego tam zarzutu dodatkowo określeniem „rażącego”, „ewidentnego”, „kwalifikowanego” lub „oczywistego”, jeżeli nie zostanie wykazane, w czym przejawia się oczywistość wydania wadliwego orzeczenia (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 5 lutego 2014 r., III PK 86/13, LEX nr 1644571; z dnia 20 sierpnia 2014 r., II CSK 77/14, LEX nr 1511117; z dnia 11 kwietnia 2018 r., III UK 98/17, LEX nr 2497587).

Mając powyższe na względzie stwierdzić trzeba, że skarżąca nie zdołała wykazać występowania w sprawie powołanych we wniosku przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Po pierwsze, obowiązkiem skarżącego jest wywiedzenie i uzasadnienie występującego w sprawie problemu w sposób zbliżony do tego, jaki przewidziany jest przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 § 1 k.p.c. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnieniu skarżąca ograniczyła się zaś do sformułowania wątpliwości w formie pytań wskazując, że „odpowiedź na każde z powyższych pytań powinna być twierdząca i to mimo że zdaniem Sądu Rejonowego jak i Sądu Okręgowego wyrokującego w sprawie, pracownik - nauczyciel mianowany, z którym rozwiązano umowę o pracę na podstawie art. 23 ust. 1 pkt. 5 ustawy Karta Nauczyciela w związku z art. 6a ustawy Karta Nauczyciela - na taką ochronę nie zasługuje i nie należy mu się wynagrodzenie za cały czas pozostawania bez pracy”. Skarżąca nie wyjaśniła na czym polegają trudności w dekodowaniu zawartych w pytaniach norm prawnych, do jakich rozbieżnych wniosków może prowadzić wykładnia tych przepisów.

Nie przedstawiła zatem argumentacji jurydycznej, za pomocą, której wykazałaby, że w sprawie istnieje zagadnienie prawne cechujące się walorem „istotności” wymaganym w przypadku zagadnień, które mogą uzasadniać przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlegają analizie na etapie przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do

rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania. Oba te elementy muszą być więc przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione. Skarga kasacyjna powinna być tak zredagowana i skonstruowana, aby Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w uzasadnieniu jej podstaw pozostałych elementów konstrukcyjnych skargi, ani tym bardziej się ich domyślać (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 12 czerwca 2019 r., II UK 255/18, LEX nr 2688935; z dnia 20 października 2016 r., I PK 59/16, LEX nr 2160130; z dnia 10 marca 2016 r., II CSK 10/16, LEX nr 2009500; z dnia 26 lutego 2016 r., V CSK 518/15, LEX nr 2015640; z dnia 24 września 2015 r., II PK 27/15, LEX nr 2019527).

Powyższe uwagi odnoszą się również do powoływanej przez skarżącą potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. Tylko dla porządku wskazać należy, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego – do którego odwołał się Sąd Okręgowy - przyjmuje się, iż przepisy ustanawiające szczególną ochronę trwałości stosunku pracy nie mają zastosowania w przypadkach, gdy rozwiązanie stosunku pracy jest prawnym obowiązkiem pracodawcy (por. uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 22 października 1996 r., I PZP 18/96, OSNAPiUS 1997 nr 10, poz. 162 czy uchwałę z dnia 2 marca 1993 r. I PZP 6/93, OSNC 1993 nr 11, poz. 193 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 2019 r., III PK 181/18, OSNP 2020 nr 12, poz. 132; z dnia 20 września 2005 r., II PK 21/05, OSNP 2006 nr 15-16, poz. 231; z dnia 23 stycznia 2004 r., I PK 208/03, OSNP 2004 nr 23, poz. 401, Gdańskie Studia Prawnicze-Przegląd Orzecznictwa 2005 nr 1-2, poz. 27, z glosą M. Tomaszewskiej; z dnia 9 grudnia 1998 r., I PKN 497/98, OSNAPiUS 2000 nr 3, poz. 103). Również w wyroku z dnia 9 stycznia 2013 r., II PK 141/12 (LEX nr 155428) stwierdzono, że stopień ochrony trwałości stosunku pracy nauczyciela mianowanego, wynikający z art. 23 Karty Nauczyciela jest szczególny i poza wskazanymi enumeratywnie wypadkami pracodawca nie ma jakiegokolwiek swobody w jego kształtowaniu. Konfrontując treść art. 23 Karty Nauczyciela ze szczególną ochroną stosunku pracy (związkową) przewidzianą w art. 32 ust. 1 ustawy o związkach zawodowych, który w sferze przedmiotowej stanowi gwarancje trwałości stosunku pracy w przypadku jego rozwiązania za wypowiedzeniem - wskazać należy, że art. 23 Karty Nauczyciela w stosunku do

przewidzianych sposobów - w powszechnym prawie pracy dotyczących - rozwiązania umowy o pracę za wypowiedzeniem nie pozostawia po stronie pracodawcy dowolności w wykazaniu przyczyny rozwiązania takiego stosunku pracy, przyjmując należy zatem niecelowość dodatkowej ochrony takiego stosunku pracy na podstawie art. 32 ust. 1 ustawy o związkach zawodowych. Nie można także pominąć wyroku Sądu Najwyższego z dnia 6 marca 2008 r., II PK 192/07 (OSNP 2009 nr 11-12, poz. 141), w którym uznano, że skoro ochrona przewidziana w art. 32 ust. 1 ustawy o związkach zawodowych nie przysługuje pracownikowi-działaczowi związkowemu w przypadku wygaśnięcia stosunku pracy z mocy prawa, na podstawie art. 95 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 12 września 1990 r. o szkolnictwie wyższym, nie ma do niego również zastosowania przepis art. 57 § 2 k.p. W judykacie tym Sąd Najwyższy po raz kolejny opowiedział się za niestosowaniem art. 32 ust. 1 ustawy o związkach zawodowych w wypadkach, w których - stosownie do przepisów szczególnych - skutki ustania stosunku pracy następują niezależnie od woli pracodawcy. Stał na stanowisku, że przepis ten odnosi się do ustania stosunku pracy w następstwie dokonania czynności prawnych pracodawcy o charakterze jednostronnym, zmierzających do wywołania skutku rozwiązania stosunku pracy, a nie do tych sytuacji, w których rozwiązanie stosunku pracy następuje na podstawie przepisów prawa, niezależnie od woli pracodawcy i z przyczyny, która nie pozostaje w żadnym związku z zasadą ochrony pracownika będącego działaczem związkowym.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia również warunków właściwych dla przesłanki przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., z uwagi na brak wskazania przepisu, którego naruszenie miałyby postać naruszenia kwalifikowanego, widocznego na „pierwszy rzut oka”. Nie jest też wystraszające - co zaznaczone zostało w rozważaniach dokonanych powyżej - zastąpienie wyводу prawnego w uzasadnieniu wniosku samym tylko stwierdzeniem, że zaskarżone orzeczenie zostało wydane z naruszeniem przepisów wskazanych w podstawach skargi. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca nie powołuje przepisów prawa, które zostały jej zdaniem w ewidentny sposób naruszone i w naruszeniu których upatruje oczywistej zasadności skargi. Skarga kasacyjna powinna być tak zredagowana i skonstruowana, aby Sąd

Najwyższy nie musiał poszukiwać w jej podstawach lub ich uzasadnieniu pozostałych elementów kreatywnych skargi ani tym bardziej się ich domyślać (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134).

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, orzekając o kosztach postępowania kasacyjnego stosownie do art. 98 § 1 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c.